

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2785

гр. София, 09.12.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Петя Попова

като разгледа докладваното от Петя Попова Въззивно частно наказателно дело № 20221100605297 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXII от НПК.

Образувано е по повод подаден частен протест от СРП против протоколно определение от 18.10.2022 г. по н.о.х.д. № 879/2022 г. по описа на СРС, 8-и състав, с което първоинстанционният съд е констатирал допуснати в хода на досъдебното производство съществени процесуални нарушения, поради което е прекратил съдебното производство и върнал делото на предходната фаза за отстраняването им.

В протеста прокурорът поддържа становището за неправилност на атакуваното определение. Застъпва се становището, че внесенят в съда обвинителен акт отговаря на всички законови изисквания, тъй като в него отражение – словом и цифром, са намерили всички съставомерни елементи на деянието, за което подсъдимият С. е предаден на съд. Твърди се, че в обвинението ясно и точно е формулирано в какво качество на подсъдимия С. е била връчена инкриминираната сума, а именно в това на „букмейкър“ в дружество „Б-Н.“ ЕООД, с ЕИК *****, поради което е очевидно, че присвоената сума е собственост на „Б-Н.“ ЕООД. Предлага атакуваното определение да бъде отменено и делото да бъде върнато на Софийски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Въззивният съд, като съобрази изложените в частния протест, както и материалите по делото, при извършване на цялостна служебна проверка относно правилността на атакувания първоинстанционен акт, намира за установено следното:

Депозираният частен протест е процесуално допустим, тъй като е подаден в предвидения седемдневен срок от процесуално легитимирано лице. Разгледан по същество същият се явява **неоснователен**.

Делото е внесено пред Софийски районен съд с обвинителен акт срещу В. Т. С., с който е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 201, ал. 1 от НК.

За да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора, първоинстанционният съд е констатирал непълнота, както в обстоятелствената част на обвинителния акт, така и в диспозитива касателно чия собственост е инкриминираната сума – съществен елемент от състава на престъплението по чл. 201, ал. 1 от НК. Същият порок е установен и в постановлението за привличане на С. в качеството му на обвиняемо лице.

Настоящият съдебен състав намира постановеното определение за правилно, поради

което същото следва да бъде потвърдено.

В процесния случай, преценявайки съдържанието на обвинителния акт и законовите изисквания, въззивният съд се солидаризира напълно с изводите на първата инстанция за допуснати отстраними съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство, ограничаващи правата на подсъдимото лице. За да бъде годно средство за повдигане на обвинение пред съда, обвинителният акт трябва да отговаря на определени изисквания, законово закрепени в чл. 246 от НПК. Визираната норма е императивна, като високите процесуални изисквания към акта на прокурора са гаранция за спазване на основополагащи права на подсъдимия, а именно правото му да разбере в какво точно е обвинен, въз основа на което да може да организира адекватно защитата си в централната фаза на процеса. От друга страна, обвинителният акт очертава рамките на доказване в съдебната фаза, поради което е задължително в него да са описани изчерпателно фактическите твърдения на държавното обвинение, които обуславят съставомерността на конкретно престъпно деяние. Недопустимо е конкретни факти, относими към престъпния състав, да подлежат на различно тълкуване при прочит на обвинителния акт от две различни лица или спрямо правнорелеванти обстоятелства да се правят предположения на база словесен изказ. Обвинението трябва да бъде точно, ясно и конкретно, така че да не буди каквото и да е неразбиране у подсъдимото лице,

Във връзка с гореизложеното въззивният съд напълно споделя изводите на първата инстанция касателно липсата на конкретни фактически твърдения за собствеността на инкриминираната чужда вещ, респективно чий патримониум е бил ощетен. Престъплението по чл. 201, ал. 1 от НК е довършено в момента, в който подсъдимият се разпореди фактически или юридически в свой или чужд интерес с вещта връчена му в качеството на длъжностно лице, т.е. чрез осъществяването на действието, чрез което вещта се отклонява от патримониума на собственика. Недопустимо е да се правят предположения чия собственост е била инкриминираната сума пари или по тълкувателен път да се извеждат данни за твърдения факт, както претендира прокуратурата. Всички параметри на обвинението следва да са точно и конкретно посочени, така че за подсъдимия да е ясно чий патримониум се твърди от държавното обвинение да е ощетил. Посочването на собственика е задължително не само с оглед изпълване фактически на престъпния състав, но и за да бъде очертан кръга на пострадали лица, които впоследствие биха могли да вземат участие в съответното процесуално качество в съдебната фаза. Наличието на фактически твърдения относно собственика е от съществено значение и с оглед привилигирвания състав на чл. 205 от НК. За да обезпечи възможността подсъдимото лице да се възползва от смекчаване на наказателната отговорност, е необходимо да е наясно на кого би следвало да бъдат върнати присвоените пари. Ето защо, неоснователно се явява възражението на прокуратурата, изложено в частния протест.

В допълнение въззивният съд констатира неяснота в обстоятелствената част на обвинителния акт относно фактическите твърдения за мястото на извършване на деянието. Държавното обвинение е изложило факти касателно длъжностното качество на подсъдимия С., сключения трудов договор с дружество „Б-Н.“ ЕООД и мястото му на работа. В следващия абзац – трети подред, прокуратурата посочва, че С. направил няколко залога за себе си на стойност 5000 лева, които се оказали губещи, след което решил да присвои парите, намиращи се в касата, като за времето от 17.08.2018 г. до 26.09.2018 г. взел от касата на пункта парична сума в размер на 5300,03 лева. Въззивният съд счита, че описаната фактология по присвояване на сумата от 5300,03 лева е неясна и непълна, поради което въз основа на нея подсъдимия С. не е в състояние да разбере в какво точно е обвинен. Това е така, тъй като липсват фактически констатации къде точно се твърди да се е осъществило деянието, т.е. дали С. е осъществил описани фактически действия на работното си място и именно в качеството си на длъжностно лице, заемайки позицията „букмейкър“. Обстоятелството, че в предходния абзац държавното обвинение е посочило заеманата от С.

позиция, обуславяща длъжностното му качество и местоработата му, не изключва задължението на прокуратурата да изложи конкретни фактически твърдения относно мястото на извършване на деянието. В обстоятелствената част на обвинителния акт е описано единствено че С. е взел от касата на пункта пари на конкретна стойност. Остава неясно за кой пункт става въпрос. Недопустимо е да се правят догадки, че местоработата на С. и мястото на извършване съвпадат, още повече че в диспозитива на обвинителния акт като място на извършване е посочено единствено гр. София. Задължително е в обстоятелствената част на обвинителния акт да се съдържат конкретни фактически твърдения относно мястото на извършване на деянието.

Констатираният по-горе пропуск води след себе си неяснота и относно обстоятелството действал ли е С. именно в качеството си на длъжностно лице на местоработата си, респективно била ли е връчена инкриминираната сума на С. в качеството му на длъжностно лице и същата била ли е собственост на дружеството „Б-Н.* ООД“. Посочените съставомерни елементи не са конкретно и точно посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като отново подлежат на тълкуване, че след като подсъдимият е бил назначен на трудов договор да изпълнява длъжността „букмейкър“ в дружеството „Б-Н.*“ ЕООД, то значи и инкриминираната сума му е била поверена в това качество. Както многократно бе посочено, обвинението трябва да бъде точно и конкретно, поради което съставомерните елементи трябва да намерят своето ясно формулиране в обстоятелствената част на обвинителния акт.

На следващо място, липсват каквито и да е фактически констатации относно начина на отчитане на събираните в пункта суми от подсъдимия С. на свидетеля Г.. В тази връзка въззивният съд намира обвинението за неясно и от гледна точка на броя деяния, с които прокуратурата твърди да е присвоена инкриминираната сума. Посочен е времеви период от 17.08.2018 г. – 26.09.2018 г., в който сумата е била присвоена, но не е ясно дали държавното обвинение твърди, че на неустановена дата в този период от време С. е взел сумата от 5300,03 лева или в неколkokратно е взимал различни суми, които да възлизат на обща стойност 5300,03 лева.

Не на последно място, правилни се явяват констатациите на СРС, че констатираният от него порок е наличен и в постановлението за привличане на С. в качеството му на обвиняем, който също подлежи на отстраняване чрез връщане делото на досъдебната фаза, доколкото между двата акта следва да е налице пълна идентичност.

В обобщение на горното въззивният съд счита, че обвинителния акт не отговаря на императивните изисквания на чл. 246 от НПК, като същият не съдържа фактически твърдения касателно редица елементи, част от състава на деянието, което се твърди подсъдимият С. да е извършил. Констатираните пропуски и неясноти съставляват съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничават правото на подсъдимото лице да разбере в какво точно е обвинен. Същото е отстранимо чрез прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора, процесуални действия в която насока са били предприети от районния съд. Негодността на обвинителния акт да сложи началото на централната фаза на процеса обуславя правилността на атакувания пред въззивната инстанция съдебен акт.

В заключение настоящият съдебен състав намира, че обжалваното определение постановено от контролираната съдебна инстанция следва да бъде потвърдено като обосновано и законосъобразно, а частният протест оставен без уважение като неоснователен.

Водим от горното Софийски градски съд, НО, XVII-ти въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 18.10.2022 г. по н.о.х.д. № 879/2022 г. по описа на СРС, 8-и състав, с което е прекратено съдебното производство и делото е върнато на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____